

zemlje. Veliko več pa je drobnih živalcev, ki silno hrepené po raznih rastlinskih delih in iztikajo skoro noč in dan za medom ali nežnim zelenjem, ali pa popasó cvetne dele, brez katerih rastlina ne more nastaviti plodú, ne roditi kaljivega semena. Toda vsem ni pogrnjena miza, zakaj »veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih«. Ako bi utegnila biti živalca rastlini na kvaro, navadno ne more do ónih delov, ki bi jih pokvarila. Rastline so proti takim nepoklicanim gostom kàj izvrstno zavarovane, in število raznovrstnih naprav baš ni majhno, kakor se skoro pričamo.

(Dalje prihodnjič.)

Jezdec.

Ti vranec moj, poskočnih nog
Ponesi me čez log in stog;
Le brzo, brzo, moj konjič,
Tjà v vas, kjer moj cvetè deklíč.

Privila na srce me bo,
A tebe božala ljubkó;
Dobil boš ovsá ti od njé,
A meni dala bo srcé.

In ko pojezdím spet domóv,
Ti v grivo vplela bo cvetóv,
A šopek jaz in sto in stó
Poljubov bom dobil v slovó.

Breda.

Žál in k' es.

Ljudjé potiskajo v cerkev ljudi.
Kaj danes li v svètli se cerkvi vrši?
Poroka!

Za stëbrom cerkvenim dëkle bledó
Na ženina mótno upira okó
In joka . . .

Pomlád osvitlja doline, goré;
Pred jamo na grobji dekleta stojé
In raka.

Iz dalje pa mlad se ozira mož
Na belo rako, na venec rož
In plaka . . .

Dolénjec.

Planinsko jezero.

Globoko jezéro brezdanje
Leží sred planinskih dobrav,
In v valih prezornih leskeče
Modrina se nebni višav.

Globočje od tega jezéra,
Zdí méni se tvoje okó,
V njem lepše blestí se od néba
Deviške ti duše nebó!

S. L. Mozirski.

